

РЕШЕНИЕ

№ 5490

гр. София, 31.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в публично заседание на 06.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **5491** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на „Ултра Лайт Газ“ ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от Б. Г. Й. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-002079/04.05.2023г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която на основание чл.171, т.2а, б.А от ЗДвП, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на ППС“ за срок от шест месеца.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на ЗПАМ. Твърди се, че посоченото в АУАН и ПАМ място на извършване на нарушението не е част от пътната мрежа на страната и не представлява път за обществено ползване по смисъла на ЗДвП. Сочи се, че в момента на проверката л.а. не е бил в движение и не е бил с включен двигател, съответно не е бил управляван от неправомерно лице А. Т. А.. Иска се отмяна на ЗППАМ. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. С., който поддържа жалбата с релевираните доводи в нея.

Ответникът по жалбата, редовно и своевременно призован за съдебно заседание, не изпраща представител по делото и не взема становище по основателността на оспорването.

Въз основа на съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът

приема за установено следното от фактическа страна по административноправния спор:

Видно от обстоятелствата, описани в Акта за установяване на административно нарушение /АУАН/ на 04.05.2023г. около 13:40 часа, в [населено място], на картинг писта с посока на движение от [улица]към площад Б., лицето А. Т. А. е управлявала л.а. „Д. Докер“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на дружеството – жалбоподател „Ултра Лайт Газ“ ООД. При проверката е установено, че А. А. (на 17 години) не притежава СУМПС- неправопособен водач е, за което ѝ е съставен АУАН серия АД № 457691 на 30.04.2023 г. за това, че е извършила нарушение на чл. 150 от ЗДвП, който ѝ е бил надлежно връчен, като при връчването му е подписан без възражение. В АУАН е посочено, че са иззети свидетелството за регистрация на МПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели на автомобила.

С оспорената в настоящото съдебно производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-002079, издадена от полицейски инспектор СДВР, отдел „Пътна полиция“, на жалбоподателя „Ултра Лайт Газ“ ООД, представлявано от Б. Й. е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на МПС за срок от шест месеца. Обжалваният административен акт е постановен на основание чл.171, т.2а, б.А от ЗДвП, като от фактическа страна е обоснован с обстоятелството, че на 30.04.2023г. л.а., собственост на дружеството, е управлявано от лице – неправопособен водач /посочено е още, че за това обстоятелство е съставен АУАН Серия АД № 457691 на 30.04.2023 г. на А. А./.

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в административната преписка по издаване на обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № № 23-4332-002079/04.05.2023г., в т.ч АУАН сер. АД № 457691 на 30.04.2023г. срещу А. Т. А., както и представените с жалбата Удостоверение изх.№ РКР23-ГР94-1181/1/ от 17.05.2023г., издадено от кмета на район К., СО и извадка от публичния регистър /кадастрална карта/ на АГКК-К. относно имот идентификатор 07140.8104.68.

В съдебно заседание е разпитан свидетелят Ч. П., който заявява, че често се движи с личния си лек автомобил по [улица]в посока от [населено място] към С. планина. Дава сведение, че е очевидец на проверката на контролните органи, видял ги е да свалят регистрационните табели на лекия автомобил, които не е бил в движение. В останалата част показанията на свидетеля не следва да бъдат кредитирани тъй като са ирелевантни към настоящия спор.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства и като извърши цялостна проверка по законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал.1 във връзка с чл.146 от АПК, намира за установено следното:

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес – адресат на приложената с обжалваната заповед принудителна административна мярка, в законово установения преклузивен срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, но не съобразно всички възражения, изложени в нея.

Съгласно разпоредбата на чл.172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т.1, 2, 2а, 4, т.5, б. „а“, т.6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон

съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са представени и приети като доказателства Заповед № 81213-1524/09.12.2016г. на министъра на МВР и Заповед №513з-1618/26.02.2018г. на директора на СДВР, с втората от които на основание чл.43, ал.4 от ЗМВР и чл.172, ал.1 от ЗДвП, са оправомощени длъжностни лица при съответни звена от СДВР да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл.171, т.2а от ЗДвП/; сред посочените длъжностни лица са и полицейските органи по чл.142, ал.1,т.1 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Следователно обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП е издадена от материално и териториално компетентен административен орган –полицейски инспектор при отдел „ПП“ СДВР. В заповедта е посочено правното основание за издаване на акта - чл. 171, т. 2а, б. ”а“ от ЗДвП. Като фактически основания, мотивирали органа да постанови заповедта, е посочена фактическата обстановка във връзка с констатираното нарушение – управление на МПС, собственост на жалбоподателя от водач, който е неправооспособен- не притежава СУМПС.

Предвид наличието на посочени фактически и правни основания за издаването на заповедта, от които става ясно от кои юридически факти органът черпи упражненото от него публично субективно право и предвид писмената форма на акта, съдържащ необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, настоящият състав на съда приема, че е спазена установената форма за издаване на административния акт.

Принудителната административна мярка “прекратяване на регистрацията на ППС на собственик” за срок от 6 месеца до една година по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП се прилага в няколко хипотези, сред които е и хипотезата на управлявано МПС от неправооспособно лице, непритежаващо свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство – за срок от 6 месеца до една година. Мярката, наложена в тази хипотеза на чл. 171, т. 2а от ЗДвП е превантивна и преустановителна – да не се допусне създаването на опасност за движението по пътищата при управление на процесното МПС. Разпоредбата не изисква ангажирането на административнонаказателната отговорност на собственика на автомобила- да е допуснал същото да бъде управлявано от лице, по отношение на което не е установено, че е правоспособно и притежава валидно СУМПС. ПАМ се налага когато са налице обстоятелствата по чл.171 т.2а б.“а“, сред които е и настоящото констатирано по управлението на автомобила от неправооспособен водач. Достатъчно е за прилагане на ПАМ да бъде установено, че автомобилът на собственика е управляван от лице, за което е налице някое от посочените обстоятелства, а в случая това безспорно е установено.

Настоящият състав намира за неоснователно твърдението на жалбоподателя, че не е доказано вмененото му деяние на основание, че лекият автомобил не е бил в движение. Изводът, че в процесния случай автомобилът е бил управляван от неправооспособен водач се извежда от материалите, които са надлежно приобщени в производството пред настоящата инстанция, които потвърждават, че лицето А. А. е управлявала лекия автомобил на въпросната дата. Посоченото се потвърждава и от съставения на А. АУАН сер. АД № 457691 на 30.04.2023 г. за нарушение на чл. 150 от ЗДвП, който същата е подписала без възражение. В тази връзка следва да се посочи, че съгласно чл. 62 ал. 1 от Инструкция № 8121з-749/20.10.2014г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение,

проверка на водач и ППС се извършва задължително при неработещ двигател най-малко от двама полицейски служители - проверяващ и охраняващ (подсигуряващ) т.е проверката не се извършва по време на движение, а автомобилът се спира и е в състояние на покой.

Материалноправните основания, поради което оспорената заповед следва да бъде отменена са, че от доказателствата по делото не се установява по несъмнен начин, че твърдяното място на извършване на нарушението е „ път, отворен за обществено ползване“.

Съгласно чл. 2, ал.1 от ЗДвП отворени за обществено ползване са пътищата, условията за използване на които са еднакви за всички участници в движението. Същата разпоредба държи сметка, че е възможно някои от пътищата да не бъдат отворени за обществено ползване, поради което вменява задължение на лицата, които ги стопанисват, да ги обозначат по съответния начин. Това разграничение е от особена важност, тъй като съгласно чл. 2, ал. 3 от ЗДвП компетентността на органите на МВР не обхваща пътищата, които не са отворени за обществено ползване.

Съгласно § 6, т.1 ЗДвП "път" е всяка земна площ или съоръжение, предназначени или обикновено използвани за движение на пътни превозни средства или на пешеходци. Към пътищата законодателят изрично е приравнил и улиците. Съгласно § 1 от Закона за Пътищата "път" е ивицата от земната повърхност, която е специално пригодена за движение на превозни средства и пешеходци и отговаря на определени технически изисквания. Член 1, ал.2 ЗП изрично изключва от обхвата си улиците в населените места и селищните образувания, с изключение на онези от тях, които едновременно са участъци от републикански или общински пътища.

Съгласно § 1, т. 1 и т. 2 от ДР на Наредба № 1 за организиране движението по пътищата от 17.01.2001г., "стопанин на пътя" е собственикът или администрацията, която управлява пътя, а "път" е всеки отворен за обществено ползване път и улиците в населените места. По аргумент от чл.19, ал.1, т.2 и т.3 от ЗП, управител на пътя е кметът на съответната община, а за частния път- неговия собственик. Според чл.19, ал.2, т.3 от ЗП управлението на пътищата включва организиране, възлагане, финансиране и контрол на дейностите, свързани непосредствено с проектирането, изграждането, управлението, ремонта и поддържането на пътищата. Поддържането на пътищата е дейност по осигуряване на необходимите условия за непрекъснато, безопасно и удобно движение през цялата година, съгласно § 1, т. 14 от същия закон. Според чл. 3, ал. 2 от ЗДвП, лицата, които стопанисват пътищата, организират и движението по тях. Съгласно чл.9 вр. чл.8 от ЗП пътищата са отворени за обществено ползване при спазване на реда и правилата, установени със ЗП и ЗДвП, като частните пътища могат да бъдат отворени за обществено ползване, когато това се налага от обществени интереси, по инициатива на съответния общински съвет и със съгласието на собственика при договаряне на взаимоотношенията. Следователно по Закона за движението по пътищата път значи и път по Закона за пътищата, и улица по Закона за устройство на територията, които имат различен правен режим на собственост.

Фактите по делото относно обстоятелството дали въпросната картинг писта е път, отворен за обществено ползване, са противоречиви. От една страна е отразеното в АУАН сер. АД № 457691 на 30.04.2023г., в който е даден положителен отговор на горепосоченото съставомерно значение. От друга страна, по делото е представено Удостоверение, издадено от кмета на район К., СО с изх.№ РКР23-ГР94-1181/1/ от 17.05.2023г., съгласно което въпросната картинг писта попада в поземлени имоти с

трайно преназначение на територията „зеделска“ и „горска“. Съответно, от извадка от публичния регистър на АГКК-К. се потвърждава, че първият имот-идентификатор 07140.8104.68 е общинска собственост, вид територия „Земеделска“. Същевременно, същата извадка на АГКК КАИК показва очертана писта, която съответства визуално на характеристиките на „път“ по смисъла на пар.б,т.1 от ЗДвП, свидетелят П. заявява, че „редовно минава оттам“, както и приложените писмени материали в преписката сочат, че лекият автомобил е бил управляван с посока на движение от [улица]към площад Б. и спрян до бл. 7. Няма доказателства общинската администрация, собственик на имота, да е обозначила по подходящ начин, че пистата не е отворена за обществено ползване, съгласно изискванията на чл.2, ал.1 от ЗДвП.

Съдът обаче не може да пренебрегне представените писмени доказателства - удостоверение и извадка от публичния регистър на АГКК-К., неоспорени от ответника по делото, които установяват статут на имота, явяващ се местоизвършване на нарушението, несъответстващи на „път, отворен за обществено ползване е път“. И след като не е безспорно установено, че въпросната картинг писта е път, отворен за обществено ползване, липсва основание за търсене на административнонаказателна отговорност по чл.150 от ЗДвП, което означава, че оспорената заповед следва да бъде отменена.

При този изход на спора претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски за държавна такса, е основателна.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 10 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-002079/04.05.2023г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която на основание чл.171, т.2а, б.А от ЗДвП, на „УЛТРА ЛАЙТ ГАЗ“ООД е наложена принудителна административна мярка „прекръпяване на регистрацията на ППС“ за срок от шест месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на „УЛТРА ЛАЙТ ГАЗ“ООД 50 /петдесет/ лева разноски по делото.

Решението не подлежи на обжалване.